

ik had zelf een gevoel of ik gek was geworden.... dat slaapkamertje.... ik had het liefst weg willen lopen en denken dat ik gedroomd had, maar daar was een mensch die mij aan lag te kijken.... hulpe-loos....

„Ik nam haar in mijn armen en streelde haar en troostte haar of ze een arm kind was.... ze zei dat ze uren voor haar schrijftafeltje had gezeten en geschreven en gedacht dat ze gek werd.... toen nam ik die papieren mee, want ik dacht aan huiszoeking of zoo. Dat zal ik u nu geven wat ze toen geschreven heeft. Ik heb het meegebracht toen ik hoorde.... want ik dacht.... ik wou het hier misschien verbranden als zij dood was. Maar ik zal het u eerst geven.”

Ze zweeg. Er waren in de besloten warme avond-kamer alleen minieme geluidjes; het tikken van de klok, een prutteltje van 't theewater, een knetter in de kachel. We hoorden de zuster boven loopen; de torenklok sloeg — en haastig pingend, ook de pendule. Mevrouw Roessing stond op en ging de kamer uit. En in de groote stilte waar ik de kamer in het huis voelde staan, en het huis in het stadje en het stadje in de donkere landen waarover heen de klokkeslagen vlogen, als zware spoelen door de scheidung van den tijd, het leven wevend, fataal en onbegrijpelijk — leek het mij een duizelig oogenblik of alles een droom was.

Ik zat klein en stil en probeerde te denken hoe daarna haar leven was geweest. Berouw? En ineens schoot mij te binnen hoe nicht Betsy een angst had voor schieten. In de comedie b.v., hoe ze opstond en wegging als ze hoorde dat er in 't stuk geschoten zou worden. Een eigenaardigheid van bange oude-juffrouw denk je dan; ach maar nu begreep ik met een huivering van medelijden.

Mevrouw Roessing kwam terug met een bundeltje papieren. Ze gaf ze me en zei dat ze nog naar boven ging. Ik schoof theeblad en kranten op zij, en las met angstige belangstelling wat een mensch in een uur van nood en vertwijfeling geschreven had:

„Betsy Numa, Betsy Numa, Betsy, Betsy Betsy. Wie zijn naam schrijft kijkt in een spiegel. Het is niet waar, het is niet waar, o mijn God laat het niet waar zijn. Betsy Numa schiet toch niet, dat weet toch iedereen. Er staat iemand achter mij in de kamer en wil dat ik omkijk, maar als ik het doe, word ik gek. Of ben ik al gek? Ik moet wel gek zijn om te hebben... zou er een groote plas bloed op straat zijn? Zal ik eens voorzichtig gaan kijken? Nee, niet aan denken, niet aan denken. Gek? Dan weet je niets meer, maar ik weet alles nog goed. Ik ben Betsy Numa. Ik heb vanmiddag boodschappen gedaan. In mijn grijze pakje van Van der Hem. Mijn grijze vilten hoedje. Mijn? Betsy Numa. Zeker juffrouw, we zullen het vanavond nog bezorgen. De lichten waren aan in de winkels. De brug en de weerschijn van de lantarens in het donkere water. De singel, de donkere van Eyck-